

[Fuglsang.]

at søge østhandelen udvidet. Spørgsmålet er bare, hvornår dette fører til påviselige resultater.

Forespørgeren (Viggo Starcke): Det er særdeles opmuntrende, så mange af de ærede ordførere der har givet udtryk for villighed til at fremme liberaliseringen til 100 pct., men jeg har alligevel det indtryk, at de allesammen tager den reservation, at det helst er andre, der skal begynde, at det helst er andre, der i hvert fald skal gå samtidig med en.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) og til den højtærede økonomiminister, Krag, at når de var så venlige at sige, at det så ud, som om jeg foretrak told for restriktioner, eller — som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde — at jeg var mere venlig overfor told end overfor restriktioner, vil jeg gerne understrege, at jeg er meget uvenlig overfor begge dele. Hvis man erindrer, hvordan handelen fungerede i Europa og verden før 1931, da man havde told at trækkes med, men hvor man ikke havde restriktionerne og handelsministrene, så var verden dengang handelsmæssigt set et paradisi i sammenligning med det galehus, som planøkonomien har gjort den til.

Når professor Röpke understreger, at restriktioner er uoverstigelige barrierer, men at man kan komme over toldbarrierer, hvorfor de er relativt harmløse sammenlignet med restriktioner, så må man erindre, med hvilken uvilje Röpke ser på toldmure, og deraf kan man bedømme hans endnu større uvilje mod restriktionerne.

Min betragtning er den, at både told og restriktioner og statshandel er vanskeligheder, der lægges handelen i vejen, og kan man komme af med en af disse, f. eks. pigtrådshegnene, all right, så er der kun plankeværket eller murene tilbage, som man så også kan få bugt med.

Den højtærede minister var ked af, at jeg havde brugt nogle uvenlige ord om ar-

bejderstyret i England. De var ikke særlig uvenlige, de ord, jeg sagde; jeg konstaterede blot, at England er gået fra økonomisk krise til økonomisk krise under arbejderregeringen, medens det slagne Tyskland under en liberaliseringspolitik siden 1948 har genrejst sig, og at arbejderbefolkningen i Vesttyskland i dag har en realløn, der ligger 20 pct. højere end før krigen. Jeg indrømmer, at arbejdslønnen i Tyskland altid har ligget lavere end i Danmark, men Danmark er jo da også et gammelt frihandelsland, og den uhyggelige periode, som vi har befundet os i siden 1931, skulle dog få ende engang.

Hvis de bemærkninger, som jeg gjorde om den tyske økonomiminister, dr. Ludwig Erhard, skulle have interesse for den højtærede økonomiminister, kan han finde dem i „News Week“ for 5. oktober og en dansk oversættelse deraf i „Børsen“ for 30. oktober med overskriften: „Nærbillede af en liberalist“. Jeg synes ikke, der er nogen grund for den højtærede minister til at tage ironisk på det, for det er faktisk af den allerstørste betydning for Danmarks forhold til Tyskland og for Tysklands forhold til den øvrige verden, at Tyskland i dag slår ind på en meget mere liberal linie, end det har fulgt, siden Bismarck kom ind i tysk politik. Det har enorm betydning, og der er ingen grund til at se overlegen eller ironisk ud, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) gjorde, idet han på en meget barnlig måde talte om, at jeg fremførte eksempler fra alle andre steder på kloden, ja, selv fra et så foragteligt land som Canada.

Må jeg nu spørge det ærede medlem: Alle de erfaringer, som er kommet frem fra Canada og fra Tyskland, fører han dem frem for den danske arbejderstand? Gør han noget for at gøre den danske arbejderstand opmærksom på, hvordan den tyske arbejderstand har kunnet hæve reallønnen 52 pct. på 4 år? Og hvorfor gør han ikke det? Fordi det er en anden politik, de fører dernede, end den, han har haft som yndlingsobjekt. Nu er der endda kommet det lille lyspunkt, at selvom jeg har måttet gentage